

Arrest

nr. 194 159 van 24 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een etnische Tamil te zijn, afkomstig van Point Pedro, in het Jaffna district.

In 2005 stuurde uw familie u naar uw tante in Paranthan om bij haar te wonen. U sloeg samen met het gezin van uw tante op de vlucht voor de krijgsverrichtingen begin 2008, en u verloor alle contact met hen nadat u gewond raakte bij een mortieraanval.

Voorafgaand hieraan kreeg u een vijfdaagse wapenopleiding van de Liberation Tigers of Tamil Elam-groepering (LTTE). Van begin 2009 tot augustus 2010 zat u in verschillende ontheemdenkampen, waarna u naar uw ouders in Jaffna terugkeerde.

U ging voorts gewoon naar school en hielp uw ouders met het tuinieren en zorgen voor dieren.

Eind september 2014 kwamen er een aantal mannen langs het huis van uw ouders op een moment dat u niet thuis was. Ze vroegen naar u bij naam, en verwezen naar uw verblijf in LTTE-gebied. Toen u die avond thuiskwam, stuurde uw vader u naar (vrienden van) familie nabij, omdat ze vreesden dat deze mensen u zouden oppakken en mishandelen. Minder dan twee weken later reisde u naar Colombo, waar u verbleef tot 22 december 2014. U verbleef een aantal maanden in verschillende Afrikaanse landen, en kwam aan in België op 7 juli 2015, waar u asiel aanvraagde.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u gehoord op 22 juli 2015, en werd u een negatieve beslissing betekend op 4 augustus 2015. Vervolgens werd uw asielaanvraag ook negatief beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 september 2015. In het kader van de ontvankelijkheid van uw tweede asielaanvraag werd u daarop door het CGVS gehoord op 17 september 2015 van 19u30 tot 12u15.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een voorlopig rijbewijs, een tijdelijke identiteitskaart van uw vader uit een vluchtelingenkamp, uw identiteitskaart uit Sri Lanka, een kopie van uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vader, twee documenten over uw scholing, een kopie van een brief over de problemen van uw vader, een kopie van medische kaarten van uw vader, een kopie van een verkiezingskaart, een kopie van een brief van een vrederechter uit Sri Lanka, een kopie van een foto van het gezin, kopieën van foto's van u in België, een proces verbaal uit België, kopieën van een aantal artikels van de Pathivu-site, en twee enveloppen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico liep op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u Sri Lanka moest ontvluchten omdat uw ouders vreesden dat u ontvoerd zou worden door de mannen die naar u kwamen informeren (gehoorverslag CGVS dd. 22 juli 2015 p. 7; hierna CGVS 1 p. X) (gehoorverslag CGVS dd. 17 september 2015 p. 13; hierna CGVS 2 p. X) (gehoorverslag CGVS dd. 24 februari 2017 p. 11; hierna CGVS p. X). U slaagt er evenwel niet in om aannemelijk te maken dat (naar u vermoedt, CGVS p. 10) de Criminal Investigations Department (CID) van de Sri Lankaanse overheid enige interesse in uw persoon zou tonen, noch dat het specifieke bezoek dat de aanleiding was voor uw vertrek ooit heeft plaatsgevonden.

Het is ten eerste opvallend dat geen enkele reden kan aanwijzen waarom u door de CID gezocht zou worden. Gevraagd of u wist waarom u gezocht zou worden, geeft u zelf aan dat u het niet precies weet, en dat het mogelijk te wijten is aan iets dat u zelf niet weet, maar dat het mogelijk te maken zou hebben met de training die u van de LTTE ontvangen zou hebben (CGVS p. 10). Deze opleiding bestond evenwel louter uit groepslessen en nam slechts vijf dagen in beslag, in welke tijd u nooit zelfs maar een wapen hebt aangeraakt (CGVS p. 6). U hebt de overheid ook nooit verteld over deze korte opleiding (CGVS p. 7). Er kan daarom gesteld worden dat uw betrokkenheid bij de LTTE zodanig gering was dat deze op zich geen bijzondere aandacht van de overheid zou uitlokken, en dat bovendien uit niets in uw verklaringen blijkt dat de overheid hier zelfs nog maar van op de hoogte was. Dit maakt het op zich al zeer weinig aannemelijk dat de overheid u zou willen ontvoeren, laat staan dat dit gebeurde meer dan vijf jaar na de beweerde opleiding die u zou hebben genoten.

Dat u waarschijnlijk niet de aandacht trok van de autoriteiten, blijkt ten tweede ook uit wat er met u gebeurd zou zijn na het einde van de oorlog. U verklaart hierover dat u ongeveer anderhalf jaar lang in een aantal ontheemdenkampen doorbracht, alwaar de omstandigheden niet altijd gemakkelijk waren, maar u op zich "geen problemen" had (CGVS p. 19, 20). Mocht u door de overheid verdacht worden van medewerking met de LTTE, zou u daarentegen naar alle waarschijnlijkheid opgesloten zijn in één van de kampen speciaal bedoeld voor LTTE-leden, sympathisanten, etc. Uw jeugdige leeftijd op dat moment zou geen bezwaar geweest zijn, daar er ook kampen waren specifiek voor minderjarigen (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Ook het feit dat u nooit aan dit bijzondere regime werd onderworpen, wijst erop dat u voor de Sri Lankaanse overheid geen persoon of intrest was.

Ten derde is het ook markant dat u tussen uw terugkeer naar huis in 2010 en het vermeende incident eind september 2014 geen enkel probleem had met de overheid, niet omdat u een tijd in LTTE-gebied had gezeten of om gelijk welke andere reden; u leidde een normaal leven (CGVS p. 10, 13). Ook dit wijst op een totaal gebrek aan interesse vanwege de overheid voor uw persoon; het contrasteert bijvoorbeeld sterk met het lot van voormalige LTTE-leden, die onderworpen werden aan een regime van monitoring en zich geregeld moesten aanmelden bij de overheid (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Ten slotte geeft u ook geen indicatie van enige familiebanden die u onder de aandacht van de overheid zouden plaatsen: uw enige familielid actief bij de LTTE was een verre achter-oom (zoon van de zus van uw grootmoeder), die omkwam tijdens de oorlog. Voor het overige had u geen familieleden met banden met de LTTE (CGVS p. 13). Ook dit kan dus niet verklaren waarom de overheid interesse in u zou tonen. Samen genomen kan gesteld worden dat u op geen enkel moment aannemelijk kan maken dat of waarom de overheid van Sri Lanka maar enige interesse in u zou tonen, wat het op zich al zeer weinig geloofwaardig maakt dat ze plots op een dag, meer dan vier jaar na de oorlog, aan uw deur zouden staan om u te zoeken.

Bovendien zijn uw verklaringen over de dag waarop men u plots kwam zoeken ook eerder vaag en soms tegenstrijdig, wat het incident op zich maar weinig aannemelijk maakt. **Zo legt u ten eerste tegenstrijdige verklaringen af over waar u was toen men naar u kwam vragen bij u thuis.** U verklaarde hierover in september 2015 nog dat u op dat moment aan het werk was in Nawundil, in de winkel van uw oom langs vaderskant, de jongere broer van uw vader of neef van uw vader, die een houtzaak heeft aldaar. U hield zich daar bezig met het leveren van bestellingen bij mensen met een tractor (CGVS 2 p. 15). In februari 2017 verklaarde u echter dat u bij uw tante, hetzij uw oma zat, en u bezighield met tuinieren en zorgen voor dieren (CGVS p. 8). Hierop gewezen, stelt u dat de tante in kwestie de vrouw is van de oom die u eerder vermeldde, en u haar daarom noemde (CGVS p. 8). Maar het blijft opmerkelijk dat u in 2015 nog sprak over uw oom en uitgebreid kon vertellen over diens houtzaak, terwijl deze in 2017 al helemaal niet meer ter sprake kwam en u eigenlijk niet meer leek te weten waar u was op het moment dat men bij u thuis langs kwam.

U legt ten tweede ook tegenstrijdige verklaringen af over waar u heen werd gestuurd door uw ouders voorafgaand aan uw vlucht uit het land. In juli 2015 verklaarde immers dat u na het bezoek aan uw huis van de onbekenden onderdook bij de zus van uw vader (CGVS 1, p. 7). In februari 2017 zei u evenwel dat u verbleef bij vrienden van uw oom, degene in wiens winkel u werkte (CGVS p. 11). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat de tante die u in het voorgaande gehoor noemde, gewoon de vrouw was van de man die u nu als oom omschreef (CGVS p. 12). Dit is evenwel zeer weinig waarschijnlijk; u omschreef de oom van u in wiens winkel u werkte eerder als neef hetzij broer van uw vader (CGVS 2 p. 15). Als de tante bij wie u ondergedoken zou hebben en die de zus van uw vader was (CGVS 1, p. 7) inderdaad getrouwd was met diezelfde oom, zou dat impliceren dat de neef of broer van uw vader tevens getrouwd was met zijn zus, maar dergelijke huwelijken zijn ook in Sri Lanka illegaal (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Ten slotte dient ook vastgesteld te worden dat uw verklaringen over deze periode al bij al eerder vaag zijn. U wist niet precies waar u was toen men naar u kwam vragen (CGVS p. 8), u wist niet hoe laat het was (CGVS p. 8), u wist niet precies hoe u te horen kreeg dat men naar u was komen vragen, of u dat hoorde toen u thuiskwam of men u gebeld had (CGVS p. 11), u wist niet of u dezelfde avond nog vertrokken bent van huis (CGVS p. 11), en u wist ten slotte ook niet echt meer waar u precies verbleven had voor u afreisde naar Colombo (CGVS p. 11). Dit zou nochtans een dag geweest zijn die uw hele leven veranderde en op een nieuwe koers plaatste, waarna het onmogelijk werd om te blijven in uw thuisland of er naderhand naar terug te keren; logischerwijs zouden de gebeurtenissen van die dag in uw geheugen gegrift moeten zijn. Dat u daarover zodanig veel vergeten zou zijn, is maar weinig geloofwaardig. Samen genomen kan daarom gesteld worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat onbekenden op een dag in eind september 2014 naar u kwamen vragen toen u niet thuis was, wat uw ouders er toe aangezet zou hebben om u uit het land weg te sturen.

De documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Bovendien slaan de documenten die u voorlegt op elementen in uw dossier die niet betwist worden door het CGVS. Het enige document dat betrekking heeft op uw problemen is de brief van vrederechter Velumylum, waarin hij verwijst naar een aantal verdwijningen van jongeren en beaamt dat u inderdaad werd gezocht door genoemde onbekenden. Het betreft echter een kopie, die steeds onderhevig kan zijn aan mogelijks knip-en plakwerk. Bovendien slaagt u er ook niet in om toe te lichten waarom door het CGVS enig gewicht aan deze brief gehecht zou moeten worden: u wist niet wat in de brief staat, noch of de opsteller getuige was van de beschreven gebeurtenis of deze zaken onderzocht heeft en er met autoriteit over kan spreken (CGVS p. 15). Deze kan de geloofwaardigheid van uw verhaal dan ook niet ondersteunen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten.

Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 mei 2017 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker in zijn verhoor eerst spreekt over zijn oom en nadien spreekt over zijn tante legt hij uit dat *“beide personen zijn met elkaar gehuwd en wonen dus op hetzelfde adres”* en dat *“het gaat hier wel degelijk over hetzelfde gezin, verzoeker wisselt enkel tussen de man en de vrouw des huizes”*.

Hij stelt dat hij in België heeft samengewerkt met *“Tamil Coordinating Committee”*, een Belgische groepering, en deelnam aan manifestaties waarvan foto's zijn verschenen *“op het internet waardoor het voor verzoeker nog risicovoller is bij terugkeer”* en hij *“nog meer verdacht [zal] worden bij terugkeer naar Sri Lanka”*.

Verzoeker stelt *“dat hij nieuwe documenten voorlegt die zijn asielrelaas bevestigen”* en dat hij *“er immers alles aan gedaan [heeft] om deze documenten te verkrijgen en te kunnen bezorgen aan de bevoegde diensten”*. Hij acht het *“niet redelijk en dus ook onbegrijpelijk waarom verwerende partij oordeelt dat de bewijswaarde, gelet op het feit dat de brief van het vredegerecht om een kopie zou kunnen gaan”*. Hij stelt dat *“men verwijst naar algemene informatie maar doet geen individueel en grondig onderzoek en toont op geen enkele manier aan dat deze documenten niet betrouwbaar zijn of op valsheid zijn onderzocht”*. Volgens verzoeker getuigt het *“louter stellen dat het om een kopie gaat om dan het document niet te onderzoeken”* van een *“onzorgvuldige behandeling van het dossier van verzoeker”*. Hij vindt het *“niet voldoende en te kort door de bocht om zonder enig onderzoek te stellen dat het “over knip-en plakwerk kan gaan” om dit document niet in aanmerking te nemen temeer daar dit net de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondersteunt en aantoont dat hij wel degelijk nood aan bescherming heeft”* en meent *“dat men de documenten minstens moet onderzoeken en niet met hypothetische stellingen tot afwijzing kan overgaan”*. Hij voert een schending aan van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de criteria van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Hij meent dat hij *“voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling”* en voert aan dat, bij een terugkeer naar Sri Lanka, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden zou worden.

Hij meent dat de commissaris-generaal *“de situatie in Sri Lanka niet afdoende heeft onderzocht!”* en stelt *“dat zijn vader reeds slachtoffer geworden is en hiervan medisch attest werd bezorgd”*.

Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten *“de veiligheidssituatie in Sri Lanka en vooral dan de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten afdoende te onderzoeken!”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming klaagt verzoeker aan dat *“men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”* en dat *“uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd”*, terwijl *“beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden!”* en hij *“de subsidiaire bescherming nodig heeft”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, het minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen met de Sri Lankaanse overheid. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen - aangaande zijn problemen met mannen die naar hem kwamen informeren - betrekking hebben op gebeurtenissen die hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag had aangebracht. Op 4 augustus 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde recente afkomst uit en verblijf in het noorden van Sri Lanka. De Raad bevestigde deze beslissing op 1 september 2015 (RvV 1 september 2015, nr. x).

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. Wat verzoekers verklaringen tijdens zijn tweede asielprocedure betreft, wordt vastgesteld dat (i) hij geen enkele reden kon aanbrengen waarom hij door de Criminal Investigations Department gezocht zou worden; (ii) zijn betrokkenheid in het verleden bij de LTTE uiterst gering was en aldus geen bijzondere aandacht van de autoriteiten zou uitlokken, indien ze hiervan al op de hoogte zouden zijn; (iii) hij na het einde van de oorlog nog anderhalf jaar in ontheemdenkampen heeft doorgebracht, waar hij geen problemen zou hebben gekend met de autoriteiten, terwijl er speciale kampen bestonden voor mensen die er door de overheid van verdacht werden lid of sympathisant van de LTTE te zijn; (iv) hij na zijn terugkeer naar huis in 2010 tot het vermeende bezoek aan zijn ouderlijk huis in 2014 geen problemen zou hebben gekend met de overheid; (v) er geen indicaties zijn van familiebanden die verzoeker in de negatieve aandacht van de autoriteiten zouden kunnen plaatsen; (vi) hij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar hij was en hoe laat het was toen ze naar hem kwamen vragen bij hem thuis, over hoe hij dit te weten kwam, over wanneer hij van huis vertrok en over waarnaar hij vervolgens werd gestuurd alvorens te vluchten.

2.7. Waar verzoeker in zijn verhoor eerst spreekt over zijn oom en nadien spreekt over zijn tante legt hij uit dat *“beide personen zijn met elkaar gehuwd en wonen dus op hetzelfde adres”* en dat *“het gaat hier wel degelijk over hetzelfde gezin, verzoeker wisselt enkel tussen de man en de vrouw des huizes”*, antwoordt de Raad dat verzoeker enerzijds aangaf dat hij onderdook bij de zus van zijn vader (gehoor 22 juli 2015, p. 7), maar anderzijds dat hij onderdook bij (vrienden van) zijn oom (gehoor 24 februari 2017, p. 11). Indien dit werkelijk dezelfde persoon zou zijn, zou dit betekenen dat de neef of broer van verzoekers vader tevens getrouwd was met zijn zus, terwijl dergelijke huwelijken ook in Sri Lanka illegaal zijn.

2.8. De op het Commissariaat-generaal neergelegde brief van de vrederechter betreft slechts een fotokopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien wist verzoeker niet wat in de brief staat en kon hij niet bevestigen of de opsteller getuige was van de beschreven gebeurtenis of deze zaken onderzocht heeft en er met autoriteit over kan spreken (gehoor 24 februari, p. 15). Dat verzoeker van de inhoud van een document, dat hij aan de asielinstanties overlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van zijn beweerde vrees. Van asielzoekers wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van asielzoekers verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud en bewijswaarde van overlegde stavingsstukken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het *“niet redelijk en dus ook onbegrijpelijk [is] waarom verwerende partij oordeelt dat de bewijswaarde, gelet op het feit dat de brief van het vredegerecht om een kopie zou kunnen gaan”*, dat *“men verwijst naar algemene informatie maar doet geen individueel en grondig onderzoek en toont op geen enkele manier aan dat deze documenten niet betrouwbaar zijn of op valsheid zijn onderzocht”* en dat *“men de documenten minstens moet onderzoeken en niet met hypothetische stellingen tot afwijzing kan overgaan”*, wordt opgemerkt dat de bewijskracht van documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.9. De stelling in het verzoekschrift dat wordt nagelaten “*de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten afdoende te onderzoeken!*” is niet dienstig, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers bewering dat hij door de Sri Lankaanse overheid als LTTE-lid beschouwd wordt.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker in België heeft samengewerkt met “*Tamil Coordinating Committee*”, een Belgische groepering, en deelnam aan manifestaties waarvan foto's zijn verschenen “*op het internet waardoor het voor verzoeker nog risicovoller is bij terugkeer*” en hij “*nog meer verdacht [zal] worden bij terugkeer naar Sri Lanka*”, dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “*Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on réfugié sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België heeft geholpen met de versiering bij enkele herdenkingsfeesten en parades (gehoor 24 februari 2017, p. 4-5), noch dat de Sri Lankaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in België. Ook ter terechtzitting geeft verzoeker geen nadere toelichting over welke activiteiten in België die aanleiding zouden kunnen geven tot een bijzondere bekendheid. De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoekers beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat hij bij een terugkeer gevaar zou lopen. Uit de informatie in het administratief dossier (“*COI Focus: Sri Lanka: Terugkeer naar Sri Lanka*” van 7 november 2016) blijkt bovendien geenszins dat personen met een dergelijke beperkte rol in de diaspora nood hebben aan internationale bescherming louter omwille van hun activiteiten in het buitenland.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Sri Lanka een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK